

Människa till människa

...förenade i kärlek... (Kol 2:2)

Vad kan man med största förhoppning vidta för åtgärder för att stilla fientligheter mellan kristna, så att vår splittring inte blir vår undergång? Vi har en tendens att... ogilla saker, av den enkla anledningen att vi ogillar de människor som håller på med dem. Om en sådan antipati för dröja sig kvar gör den oss oförmögna att förstå varandra, och hindrar oss från att nå in i varandras tankar och känslor. Om bara kärleken fick göra oss mer böjda att se mer på meningsskiljaktigheterna i sak, i stället för att inbilla oss någon dold mening eller avsikt hos människan som står för dem, är det med största säkerhet så att vi upptäcker att vi står närmare varandra än vi trodde, och det blir lättare att ta ett steg över till den andres sida...

Jag vet att många är bra på att rättfärdiga sig själva i sin fientlighet och bitterhet mot andra, under förespeglingen att *de* ju har samma motvilja mot dem. Men förutom att det är en uppenbar och oförsvarlig orättfärdighet, om de nu anklagar den andre för något de inte är säkra på att han gjort ... tillåter de sitt färgade, illvilliga sinne att skapa föremålet för sitt ogillande...

I vilken strid står inte denna hämndlystna anda med riktlinjerna och anden i den kristna tron! Är detta att älska våra fiender, att välsigna dem som förbannar oss och förorättar och utnyttjar oss etc? Så olikt vår välsignade Herres exempel när han, också under dödssmärtna, andades ut sina ord och därmed nästan sin själ i samma andetag: "Fader, förlåt dem," etc. Eller den helige martyren Stefanus: "Herre, ställ dem inte till svars för denna synd!"

Jag hoppas att detta är etablerat i alla våra principer: att ingen människa kan säga att det är emot hans samvete att älska sin broder.

Puritan sermons, Band 3, sid 92, 105-106